

Æresmedlem – Jan Buschardt

Som mange andre i min aldersklasse fik jeg min første cykel, da jeg fyldte 6. Som 13-årig købte jeg en racercykel og som 25-årig en cykel med barnesæde. Men samtidigt med at barn nr. 2 kom, skiftede jeg til en fjernere liggende arbejdsplads – og så blev cyklen skiftet ud med en bil.

Der fulgte et par jobskifter til endnu fjernere arbejdspladser, men i slutningen af sidste århundrede skiftede jeg til en arbejdsplads, der lå 12 km borte. I de mellemliggende år havde jeg taget på, var kommet ud af form og trængte i det hele taget til lidt frisk luft, så jeg besluttede mig for at begynde at cykle på arbejde – i hvert fald et par dage om ugen. Desværre viste det sig, at mine håndled ikke kunne holde til at jeg hvilede af på styret, så jeg begyndte at se mig om efter alternativer. Jeg kan ikke huske hvordan, men jeg faldt over nogle hjemmesider om liggecykler – og så var jeg solgt. Kort efter vi kom ind i det nye årtusinde fik jeg min første liggecykel, som viste sig at være formidabel at køre på arbejde på. Samtidigt faldt jeg over nogle hjemmesider om Audax-cykling – og det var som et sort hul, der sugede mig ind og opslugte mig! I første omgang kun på et rent teoretisk plan, men i foråret 2004 havde jeg besluttet mig for at nu skulle det være!

Min første brevet var 200 km fra Næstved i april 2004, hvor Per og Betty var arrangører. Per var som altid hjælpsom og viste os nye randonneurer til rette. Jeg har skrevet en beretning om de breveter, jeg kørte det år, så det vil jeg ikke gøre mere ud af her.

*Min første liggecykel, en Bjällby.
Høstbrevet august 2004. Betty serverer lagkage for Kurt og mig.*

Året efter blev det til min første 1000 km – fjøj hvor var den hård. Jeg kan stadig huske hvordan Hallandsåsen tårnede sig op foran os i skumringen på vejen tilbage mod Fredensborg – på det tidspunkt var jeg tæt på at opgive enhver tanke om længere breveter. Men det gik, som det som regel går: Et par dage efter en brevet

har man glemt hvor hårdt det var, og så er man klar til en ny. Det med at lære af sine erfaringer, er ikke noget der ligger til Randonneurer....

Så i 2005 blev det også til min første Super Brevet Scandinavia – det både sneede og regnede, men så var jeg jo forberedt til Paris-Brest-Paris i 2007, som blev den vådeste i mands minde.

SBS 2005. Gert sidder i læ for regnen.

PBP har jeg også skrevet en beretning om, så jeg vil nøjes med at sige, at det var en uforglemmelig oplevelse – det tætteste man som amatør kan komme på at opleve hvordan det er at deltage i Tour de France. Indtil videre er det blevet til yderligere 4 PBP'er – alle store oplevelser, hvor jeg blev båret frem af de mange tilskuere og den store opbakning.

I årene efter min første PBP kørte jeg Vologda-Onega-Vologda i Rusland, London-Edinburgh-London, 1001 Miglia i Italien og mange andre lange breveter rundt om i Europa. Hver eneste en har været hård, hver eneste en har været uforglemmelig og hver eneste en har givet mig lyst til endnu en.

Rusland 2008. Lange lige landeveje.

Før generalforsamlingen i 2008 havde den daværende formand, Niels Ole, meddelt at han ikke ønskede genvalg. Jeg ved ikke rigtigt hvordan det gik for sig, men pludseligt var der nogen, der syntes at jeg skulle være den nye formand – og så var jeg valgt.

Det var lidt af en hård start - jeg vidste ingenting om det administrative arbejde bag ARD og breveterne – men arrangørerne var som altid selvkørende og havde styr på sagerne, hvilket i alle mine formandsår har været en stor hjælp i mit arbejde som formand. Jeg blev godkendt i Frankrig om repræsentant for Danmark, fandt nogle rutiner omkring godkendelsen af breveterne og fik langsomt overblik over hvad der skulle til for at få hele butikken til at køre som den skulle.

I de første mange år fyldte kontrollen og godkendelse af breveterne virkelig meget – til at starte med blev resultatlisterne mailet manuelt til Audax Club Parisien, kom retur og blev videresendt til arrangørerne, men efterhånden gik ACP over til en mere maskinel procedure og samtidigt fik jeg automatiseret en række arbejdsgange, så det hele blev lidt lettere. I de sidste år af min formandstid blev arbejdet med at samle og behandle de danske resultatlister overtaget af klubbens resultatansvarlige. Gennem alle årene har de skiftende arrangører trukket et stort læs, arbejdet selvstændigt og gjort det let for mig at være formand, så det har været en fornøjelse.

Et par nye hjemmesider er det blevet til i min tid – de første 'hjemmelavede' af klubbens webmaster, den seneste en standardløsning med hjemmeside, administrationsmodul og regnskab i én samlet pakke fra Klubmodul.dk.

Klubbens 25-års jubilæum i 2020 var en milepæl, der sammen med breveterne bød på udfordringer pga. corona-pandemien. Men igen var medlemmer, arrangører og mine med-bestyrelsesmedlemmer mere end hjælpsomme og fik corona-årene til at glide til fordel og glæde for klubbens medlemmer.

25 års-jubilæumsbrevet.

Da jeg i slutningen af 2021 meddelte, at jeg ikke genopstillede som formand, var der mange, der blev overraskede og spurgte hvorfor jeg ikke ville fortsætte. Det var nu ikke en pludselig indskydelse, men en tanke, der havde groet i nogle år, hvor jeg syntes, at klubben trængte til nye øjne og nye kræfter – og så ville jeg også hellere gå, mens folk var glade for mit arbejde for klubben, end vente til de blev glade for at jeg gik.

Fra mine første breveter har jeg haft kamera med, taget billeder og – i sær i de første år – skrevet beretninger om store og små oplevelser. Men efter jeg blev formand, brugte jeg tid på at skrive om praktiske forhold på hjemmesiden og i udsendelser til medlemmerne, så lysten til at skrive beretninger var ikke længere helt så stor, men billeder tog jeg stadig. Efter klubben fik tilskud til at købe GoPro kameraer har jeg videofilmet en del. Håbet er at det er lettere at fange nye (og gamle!) medlemmers interesse med video end med en skriftlig beretning. Desværre er det mindst lige så tidskrævende, at redigere en video som det er at skrive en beretning, så jeg halter konstant efter og får først udgivet videoerne, når folk næsten har glemt brevetten.

*400 km brevet maj, 2005.
1 mand arbejder - 4 kigger på.*

Jeg har stadig mod på at køre breveter på ukendte veje – og har mange ideer om hvad jeg godt kunne tænke mig at prøve, så nu håber jeg, at jeg kan få realiseret lidt flere af mine randonneur-drømme.

Til sidst vil jeg gerne takke alle, der på den ene eller anden måde har støttet og hjulpet klubben til gavn for alle medlemmerne: Medlemmer, der frivilligt har stillet op, arrangører, bestyrelsesmedlemmer, resultatansvarlig og web-redaktør – ingen nævnt, ingen glemt.

Jeg glæder mig til at møde jer alle på landevejene, når det igen bliver forår.

12. februar 2024

Jan Buschardt